

Pim Faber maakt opnames bij Rosita. Zes jaar geleden, toen haar dochter verdween, kwam ze bij *Vermist*. Sindsdien keert ze geregeld terug in het programma.

Vermist vergeet niemand

Als je voor Tros' *Vermist* werkt, ben je journalist en hulpverlener tegelijk. Anders houd je het geen dertien jaar vol, zoals Pim Faber.

tekst SASKIA VAN DER KAM
foto's MARC DRIESSEN

Het is bijna middernacht. In de studio van het programma *Vermist* gaat Rosita na de live-uitzending nog een rondje langs de gasten met Hindoestaanse hapjes. Omdat ze ook nog roti voor de redactie wilde maken, heeft ze de hele dag in de keuken gestaan. Rosita is kind aan huis bij het Tros-programma sinds zes jaar geleden haar dochter Deborah Rosiek, de dag voordat ze van een tweeling zou bevallen, ineens verdween. Hoop dat ze Deborah ooit levend terugziet, heeft ze niet. Toch komt ze nog steeds graag in het programma. "Hier begrijpen ze het beste hoe ik me voel. Als ik het moeilijk heb, bel ik altijd eerst naar *Vermist*."

Jaarlijks worden er tussen de zestien- en de twintigduizend vermissingen gemeld. Binnen 48 uur is ongeveer tachtig procent weer terecht. Rond de 750 mensen blijven langer dan drie weken weg. Voor de achterblijvers wordt sinds elf jaar op de eerste vrijdag van juni De Nationale Dag van de Vermisten georganiseerd. Voor hen ook be-

staat, nu al dertien jaar, het programma Vermist.

Elke maand komen er 120 tot 150 meldingen binnen. Het archief telt ruim twintigduizend vermissingen, veertig procent daarvan is opgelost.

Een team van twaalf mensen houdt zich hier dagelijks mee bezig, drie al vanaf het eerste uur. Pim Faber is één van hen. "Of ze zijn binnen een half jaar weg, of ze blijven dertien jaar hangen." Niet iedereen is volgens Faber geschikt om bij Vermist te werken. "Niet iedereen kan die betrokkenheid hier aan."

Achterblijvers hebben pas rust als de vermiste is gevonden. Daarom blijft de redactie van het Tros-programma ook aandacht aan oude zaken besteden. "Met de ouders van Tanja Groen, de studente die in 1993 verdween, hebben wij bijvoorbeeld nog steeds maandelijks contact, gewoon om te vragen hoe het met ze gaat."

Presentator Jaap Jongbloed en eindredacteur Loes Leeman hebben het programma in 1996 opgezet en sindsdien kijken er elke uitzending twee miljoen kijkers naar. "Loes is de ziel van het programma," zegt Jongbloed over haar. Faber: "Als ik om zeven uur 's ochtends op de redactie kom, heeft Loes er vaak al een halve dag opzitten." Leeman schrijft alle vermissingen in, stuurt het team aan en zorgt dat de achterblijvers niet vergeten worden. Ze is er altijd, maar niet

voor een interview. Dan had ze zichzelf de afgelopen jaren ook wel een dag vakantie gegund. En als ze op aandacht zat te wachten, had haar naam wel op de afteling gestaan. "Ja, dat is Loes, daar moet je het mee doen," zegt Faber. De mentaliteit van Leeman zegt iets over de hele redactie. "Wie voor *Vermist* werkt, doet dat voor de volle honderd procent, anders hoor je hier niet thuis."

'Niet iedereen kan de betrokkenheid hier aan'

Vandaag neemt Faber twee items op voor de laatste live-uitzending voor de zomerstop, twee dagen later. Zijn eerste afspraak is met Riëtte de Tree. Zij komt naar de studio van Radio mArt bij Sloterdijk om daar een oproep te doen voor haar twee vermiste kinderen Anupam (7) en Raani (6), die door hun vader zijn meegenomen. Waarschijnlijk naar Suriname, maar volgens de laatste berichten zouden ze ook in de Dominicaanse Republiek kunnen zitten. "Dit soort kindervervoeringen in gebroken gemengde huwelijken is de

laatste jaren flink toegenomen," zegt Faber. Omdat Radio mArt ook veel Surinaamse luisteraars heeft, leek het Faber een goed idee hier een oproep te doen.

Riëtte was nog een kind toen ze Anoeppkoemar leerde kennen, ze was zestien toen ze zwanger van hem raakte. Vlak nadat hun tweede kindje werd geboren, moest Anoeppkoemar naar de gevangenis. Haar schoonmoeder bood aan haar bij de opvoeding te helpen, wat zij heel prettig vond. Dus toen zij Riëtte vorig jaar aanbood voogd te worden, zodat ze gemakkelijker dingen voor de kinderen kon regelen, stemde Riëtte daarmee in.

De inkt was nog niet droog of vader kwam vrij en vertrok met zijn kinderen naar een onbekende bestemming, met toestemming van de nieuwe voogd. "Hierdoor was het aanvankelijk officieel geen ontvoering," zegt Faber. Maar met hulp van Riëttes advocaat en Jeugdzorg is haar schoonmoeder inmiddels uit haar voogdijschap ontheven. In dergelijke gevallen werkt Vermist samen met advocaat en Jeugdzorg. Faber: "Zij zijn blij met de publiciteit."

Faber praat niet graag over zichzelf. Vermist is gewoon zijn werk, dat hij heel graag doet. "Dat wel." Waarom? "Ik hou heel erg van televisie maken, van dingen oplossen en van reizen. Al die dingen zitten in mijn werk." Dat het dan ook

ADVERTENTIE

**Een inbouwkast. Speciaal voor mij.
Elk plankje op maat gemaakt.**

ARMADIO

Willemsparkweg 26
1071 HG Amsterdam

Museumplein

Tel. (020) 470 2897

Fax (020) 470 2899

www.armadio.nl

info@armadio.nl

Dinsdag/Woensdag/Vrijdag:

10.00 - 18.00 uur

Donderdag: 10.00 - 21.00 uur

Zaterdag: 10.00 - 17.00 uur

Zondag en Maandag: Gesloten

Buiten deze openingstijden zijn

wij op afspraak geopend.

CABINET
inbouwkasten op maat

Publiek bij de live-uitzending van *Vermist*.

nog een goed doel dient, vindt hij vooral mooi meegenomen.

Later op de dag komt hij erop terug en zegt hij ineens licht ontroerd: "Wat maken wij eigenlijk een wereldprogramma. Thuis praat ik er nooit over, maar als ik het er nu over heb: we doen een hoop goede dingen, vind ik."

Op de vraag of hij journalist of rechercheur is, kan hij duidelijk zijn. "Absoluut journalist." Hij doet wel veel speurwerk. "Gewoon de straat op, aanbellen bij mensen. Dingen tot op de bodem uitzoeken. Om je heen kijken. Wie doet dat nog?"

Toch noemt hij *Vermist* een serviceprogramma. "Wij krijgen van de achterblijvers een onbeperkt mandaat om op zoek te gaan. En daarom gaan wij keihard voor ze aan de bak." Steeds vaker werken ze samen met de politie. "In het begin werden we een beetje met de nek aangekeken, maar het is de politie niet ontgaan dat wij een instituut zijn geworden." En uiteindelijk heiligt het doel altijd de middelen, ook als de politie het anders aan zou pakken.

Je kunt Faber echt kwaad krijgen als je *Vermist* een sensatieprogramma noemt, wat op verjaardagsfeestjes nog wel eens voorkomt. "Noem één ding uit jouw leven dat

voor mij de moeite waard is om vijf minuten naar te luisteren," schiet hij dan uit zijn slof. Nogal een heftige reactie. "Ik denk dat dat inherent is aan die betrokkenheid."

De mooiste herinneringen heeft Faber aan zijn reis naar Siberië. Hugo den Dulk uit Hilversum was al enige tijd vermist en had alleen een briefje achtergelaten waarop stond dat hij er niet meer zo best uit zou zien als ze hem zouden vinden. Na twee jaar oproepjes belde zijn vrouw ineens naar de redactie. Ze had een foto op de voorpagina van *De Gooi- en Eemlander* gezien van een man die na een overstroming in het Siberische plaatsje Teba op het dak van zijn huis zijn boeken aan het drogen was. De man was alleen van achteren te zien, maar mevrouw den Dulk wist zeker dat het Hugo was.

"Wij zijn dat gaan uitzoeken en kwamen er

al snel via de fotograaf achter dat hij het niet kon zijn, omdat die man er al zijn hele leven woonde. Toch stond de vrouw erop te gaan. Dus dan gaan we mee."

Samen met de vrouw, haar dochter, zijn camera en een boekje *Wat en hoe? in het Russisch* is Faber naar Siberië gereisd. In een oude Russische trein reden ze naar Teba. "De trein stopte midden op een sneeuwvlakte. In de verte zagen we een paar kleine rookpluimen. Met de camera op mijn schouder liepen we naar het huis van de man. We hoorden alleen het geknerp van de sneeuw onder onze voeten. Op zo'n moment hoop je zo vurig dat het waar is. En dat dat vurig hopen helpt."

Toen ze tien minuten later de man zagen, leek hij in de verste verte niet op Hugo. "En dan moet je weer terug. Zo snel mogelijk. Weg van die plek. Weg van de teleurstelling."

'Het is de politie niet ontgaan dat wij een instituut zijn geworden'

Faber helpt Riëtje de Tree een oproep te doen bij Radio mArt voor haar twee kinderen van zes en zeven jaar, die door hun vader zijn meegenomen.

Vijf jaar later werd het stoffelijk overschot van Hugo den Dulk op nog geen vijfhonderd meter van zijn huis gevonden, in de kruipruimte van de school waar hij werkte. Alcohol en medicijnen duiden op zelfmoord.

Waarom is dit trieste verhaal dan toch zo'n mooie herinnering? Faber: "Omdat het zo goed laat zien wat een vermissing met mensen doet. Hoe wanhopig het ze maakt. En

hoe dankbaar ze zijn als je ze serieus neemt. Deze vrouw was zo blij dat ze dit ondernomen had, dat ze alles had gedaan om haar man terug te vinden. Hun zoon Martin, die toen te klein was om mee te gaan, wilde zo graag iets terugdoen, dat hij nu al drie jaar bij als vrijwilliger in ons telefoonteam werkt. Dat raakt me."

Faber heeft nog een afspraak bij Rosita

thuis. In de kleine woonkamer van haar appartement heeft ze een soort monument gemaakt met foto's van haar dochter, de babykleertjes van de ongeboren tweeling die haar dochter al had aangeschaft en alle cadeautjes die ze door de jaren heen van *Vermist* heeft gekregen.

Faber heeft ook nu weer iets meegenomen. Een kaars met een foto van Deborah en de datum van haar verdwijning. "Omdat wij mensen niet altijd kunnen helpen, geven we ze een persoonlijk cadeautje, zodat ze niet helemaal met lege handen naar huis gaan." Rosita vertelt over haar monument en hoe het haar steunt bij de verwerking. "Ook dit is weer een manier om aan de kijkers te laten zien hoe heftig het is om iemand te moeten missen. Tegelijkertijd besteden we ook weer even aandacht aan de zaak, zodat de achterblijvers en de dader weten dat wij ze niet vergeten zijn."

ADVERTENTIE

DE IDEALE GRACHTENBOOT - ROBUUST - LENGTE 6M - FRAAI GELIJD - ONDERHOUDSARM POLYESTER - KLEINE DRAAICIRKEL - IN IEDERE KLEUR VERKRIJGBAAR - AUTOMATISCHE BILGEPOMP - INBOORD VETUS DIESELMOTOR - UITNEEMBAAR ZONNEDEK - DIK STOOTRUBBER RONDOM - RUIM 8 PERSONEN

STORMER
www.stormermarine.nl

Cruquiusweg 107, 1019AG, Amsterdam, 020-6934006, info@stormerlifeboats.com

In de studio kunnen alle gasten voor de uitzending een hapje mee eten. Wie niet over eigen vervoer beschikt, wordt opgehaald en thuisgebracht. Rosita komt om half negen, anderhalf uur voor de uitzending, binnen met tassen vol eten. Ze wordt uitgebreid omhelsd. Riëtje kon wegens ziekte niet komen en Martin zit bij de telefoon. Tijdens de uitzending fluistert Rosita: "Je moet altijd rustig en vriendelijk blijven. Als je de dader boos maakt, zal hij nooit toegeven." En: "Kijk nou hoe haar ogen fonkelen op die foto. Ik hoop altijd zo dat het telefoonteam met een tip komt. Ik wil het zo graag afsluiten."